

KOMUNLINGVA PARTO

Tiu ĉi Vortaro estas destinita por servi ne nur al tiuj, kiuj deziras ĝuste kompreni ĉiujn esprimojn k nuancojn de la esperanta teksto, sed ankaŭ al tiuj, kiuj volas korekte k bonstile verki ion en esperanto. Por helpi al tia verkado, ni multigis la klarigajn rimarkojn pri la sinonimoj k la komparojn k resendojn al la signifoparencaj esprimoj.

La uzanto facile rimarkos, ke ĉi tiu Vortaro distingiĝas ankaŭ per la multeco de la cititaj ekzemploj. Ni efektive opinias, ke tia abundo estas la plej taŭga rimedo ne nur por montri la ĝenerale regantan uzadon, sed ankaŭ por komprenigi la sencon de la vortoj aŭ esprimoj k por precizigi iliajn nuancojn. En tiu ĉi dua eldono Prof. GROSJEAN-MAUPIN ankoraŭ pliriĉigis la sinonimaron k plimultigis la nombron de la ekzemploj, precipe de la Zamenhofaj. Ankaŭ li plimultigis la Rimarkojn.

Ĉar ni antaŭ ĉio celis la plej eble grandan praktikan utilecon, ni intence preterlasis tiujn el la kunmetitaj derivitaj vortoj, kies senco k kompreno prezentas nenian malfacilaĵon, k ni kontraŭe insistis pri la malfacilaj k hezigitaj punktoj, penante por plene klarigi ilin. Kun aparta zorgo ni pritraktis la metaforajn sencojn kiuj estas unu el la precipaj fontoj por viviĝi k riĉiĝi la lingvon, kondiĉe, ke ili estu ĝenerale k internacie facile kompreneblaj.

La legantoj bonvolu rimarki, ke ne troviĝas en nia verko propraj nomoj. Sekve ili vane serĉus, ekzemple, klarigojn pri *Koreo*, *Koreujo*, *Koreio*, *Svislando*, *Svisujo*, *Svisio* ks. formoj, troveblaj en la esp. literaturo. Ne estas nia tasko ekzameni la problemon pri unuecigo de landnomaj formoj; la estonto solvos, se solvebla, tiun problemon.

Similan rimarkon ni volas fari pri alia punkto, nome uzo aŭ neuzo de sufiksoj en kazoj, ĉe kiuj bonaj aŭtoroj uzas k aliaj same bonaj forlasas. Cetere, studante la verkaron de Zamenhof, oni konstatas, ke plej ofte la hazardo, la kaprico decidis pri almeto aŭ forlaso de sufiksoj. Oni ja trovas en *Originala Verkaro*, ekzemple, la formojn *eblo*, *ebleco*, *freneco*, *frenezeco*, *neceso*, *neceseco*, *oportuno*, *oportuneco*, *pentro*, *penraĵo*, *nulro*, *nulraĵo*, *konstruo*, *konstruaĵo*, ks. en kazoj, ĉe kiuj estas neeble klarigi, kiel Zamenhof jen almetis sufikson, jen forlasis ĝin.

Kelkaj aŭtoroj sisteme forlasas la sufikson *ec* ĉe radikoj kun adjektiva signifo. Kiam ili almetas ĝin ĉe tia kazo, estas nur pro eŭfonia konsidero. Ni simple notas tiujn faktojn por averti la legantojn, ke ili ne vane serĉu en la P. V. respondon al demandoj, kiuj rilatas la stilon k estas ekster nia kompetento kiel vortaristoj.